

MIKAELA JUSSILA

**JOS YHTÄ
AINOAA
ASIAA SAISIT
TOIVOA**

*Jos yhtä ainoaa asiaa
saisit toivoa*

Mikaela Jussila

Jos yhtä ainoaa asiaa saisit toivoa

© 2021 Mikaela Jussila

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6114-4

2016

Kuka tahansa, joka olisi astunut sisään Vaasan Lyseon lukion juhlasaliin, olisi nähnyt vain tavallisen luokkakokouksen. Ihmisiä pöydissä tehden uudelleen tuttavuutta monen vuoden jälkeen, varovaisesti alkaneen puheensorinan muuttuvan pikkuhiljaa luottavaisemmaksi, itsevarmemmaksi.

Juhlasalin laidoille asetetuista kaiuttimista kantautuva Haddawayn yhdeksänkymmentäluvun hitti *What is love* soi juuri sen verran kovalla äänenvoimakkuudella, että jokainen joutui hieman korottamaan ääntään tullakseen kuuluksi, samoin kuin jokainen joutui hieman pinnistelemaan kuullakseen. Ilmassa leijui paksuna kollektiivinen nostalgia, johon vaikutti paitsi yhteiset muistot ja tuttu paikka kahdenkymmenen vuoden takaa, myös tieto siitä, että sali oli täynnä yhteisiä salaisuuksia, joista ääneen lausumaton sopimus vannoni olemaan kertomatta eteenpäin. *Nostakoon kätensä pystyyn se, joka ei teini-ikäisenä tehnyt huonoja päätöksiä.*

Tämä sisään astuva *Kuka tahansa* ei olisi huomannut yhden pöydän ylle laskeutuvaa hiljaisuutta – jännittynyttä, suorastaan hyytävää tunnelmaa, joka kohdistui etenkin siihen yhteen tyhjään tuoliin.

– Missä se on? Miksi se ei ole täällä jo?

Kimeä naisääni kipusi yhä suurempiin korkeuksiin. Marina katseli hermostuneena ympärilleen. Vaaleat kiharat liikkuvat pehmeästi hänen kasvojensa ympärillä tehden hänestä entistä täydellisemmän näköisen.

Marinan kauneutta oli vaikea hahmottaa. Jos hänen elämänsä olisi mennyt niin kuin todennäköisesti suurin osa juhlasalissa olevista olisi odottanut, kukaan ei häntä olisi nyt tunnistanut. Hän olisi ollut se sama tyttö, joka kalpeana ja hiljaisena ei koskaan jäänyt kenenkään mieleen. Nyt tilanne oli kuitenkin toinen. Marina ei jäänyt keneltäkään huomaamatta – päinvastoin, kaikki olivat nähneet hänen astuvan saliin kimaltelevassa, kelle tahansa muulle naurettavan lyhyessä hopeamekossa, joka oli paljastanut pitkät ja lähes epätodellisen täydelliset sääret ja takaosasta sukeltanut kohti yhtä täydellistä ristiselkää. He olivat kaikki seuranneet näiden pitkien säärrien askeltamista läpi salin ja pöytään numero seitsemän. Ihme juttu, että Marinan kaltaisella ihmisellä ylipäätään oli juolahtanut mieleen osallistua

juhliin. Täällä hän silti oli, kuten kuka tahansa kaksikymmentä vuotta sitten Vaasan Lyseon lukiossa abiturientti-vuottaan viettänyt.

– Relaa vähän. Se on vain myöhässä. Ei varmaan saa kalista kravattiaan suoraksi.

Normaalisti he olisivat kaikki ajatelleet, että Antti tosiaan on vain myöhässä. Sinä kyseisenä päivänä ainoa, joka uskaltaisi tuollaisen letkahduksen päästää suustaan oli tietenkin Peltonen. Tällä kertaa Peltonen ei kuitenkaan itsekään uskonut siihen, että Antti oli myöhässä. Hän ei myöskään yrittänyt olla hauska, vaikka yleensä tyyppi olikin ensimmäinen nauramaan omille jutuilleen. Se oli vain epätoivoinen yritys keventää tunnelmaa.

Peltonen oli aina ollut kaveriporukan vitsiniekka, ala-asteelta saakka. Silloin hän oli se hassu poika, joka piti luokassa hyvää tunnelmaa yllä, joka teki jokaisesta päivästä hieman normaalia paremman. Kolmekymmentä vuotta myöhemmin hänet leimattiin lähinnä henkilöksi, joka ei koskaan ollut mistään tosissaan. Paitsi nyt.

Sami liikehteli hermostuneena. Hän vääntäytyi kuin väkisin ulos kuluneesta puvuntakistaan ikään kuin se olisi ollut kahle.

– Tämä on naurettavaa. Mitä helvettiä me tänne edes tul-
tiin? Luuletteko tosiaan, että se äijä on tulossa tänne? Luu-
letteko tosiaan, että joku typerä haamu parinkymmenen
vuoden takaa pitäisi typerän lupauksensa? Eiköhän se
vanha ukko ole kuollut ja kuopattu jo aikoja sitten.

Sami pyyhki hikeä puskevan otsansa kämmensyrjällään ja
nosti oluttuopin huulilleen. Ei muuten ollut päivän ensim-
mäinen. Tätä päivää oli erityisen hankala sietää ilman muu-
tamaa rauhoittavaa. Tuopin kolahtaessa jälleen pöytään hän
sulki silmänsä tuskallinen ilme kasvoillaan hieroen ohimo-
aan etu- ja keskisormella.

Se, että Antti ei ollut vielä tullut sai kaiken tuntumaan niin
lopulliselta. Tätä he olivat kaikki pelänneet uskaltamatta
kuitenkaan ajatella mitä se tarkoittaisi, jos niin kävisi.

– Hei, se voi oikeasti vielä tulla.

Peltonen ei uskonut sanoihinsa itsekään. Hän sulki sil-
mänsä ja toivoi, että olisi väärässä. Maiju ja JP olivat hiljaa.
Molemmat olivat uppoutuneet puhelimiensa näyttöihin an-
taen pelkästään peukalon liukua yli ruudun. JP selaili Twit-
teriä. Se oli Samille liikaa.

– Pankaa nyt helveti pois nuo helvetin puhelimet! Ettekö
tajua mistään mitään? Ettekö ymmärrä, mitä on tapahtunut?

Koko sali hiljeni.

Tiedättekö sen tunteen, kun maailma yhtäkkiä pysähtyy johonkin tapahtumaan? Sen hetken, kun kukaan ei liiku eikä puhu eikä tee mitään? Tuijottaa vain. Kun musiikki hiljenee ja kellojen viisaritkin pysähtyvät? Tämä oli sellainen hetki, eikä se itse asiassa edes johtunut Samin huudosta, vaan siitä, että salin ovi aukesi ja sisään astui valkotukkainen, vanha mies. Kymmenet päät kääntyvät yhtä aikaa samaan suuntaan ja jos oikein pinnistelee, saattaa kuulla pienten, pienten rattaiden liikkuvan, kun nämä kymmenet ihmiset yrittävät omaan kokemusmaailmaansa perustuen löytää selityksen sille, mitä joukosta niinkin paljon erottuva henkilö tekee salissa.

Kun jokainen on siinä jollain tasolla onnistunut, eli on löytänyt itselleen riittävän uskottavan selityksen oudon henkilön läsnäololle, planeetta Maa voi taas muilta osin jatkaa liikettään. Niin se teki nytkin sillä poikkeuksella, että seiskapöydän viisi henkilöä pysyivät yhä jähmettyneinä.

Se oli todellakin hän. Hän oli pitänyt kahdenkymmenen vuoden takaisen lupauksensa ja tullut päästämään heidät pahasta. Kaikki, paitsi yhden heistä.

Aurinkoinen alkukesän päivä Vaasassa.
Kesäloma häämöttää, ja sen jälkeen se iso askel
kohti aikuisuutta. Antti, Marina, Maiju, Peltonen,
JP ja Sami kuvittelevat, että tulevaisuus on täysin
tuntematon, kunnes omituinen tapahtuma
muuttaa kaiken.

Jos alle parikymppisenä saa päättää, miltä
loppuelämä näyttää, minkälainen siitä silloin tulee?
Ja johtaako se onneen?

Kuusi ystäväystä löytää itsensä elämän pituisesta
loukusta, kun he saavat mahdollisuuden päättää
oman tarinansa kulusta. Mutta voiko toiveet perua?

BoD

9 789528 061144